

Adventní čekání

„Prosím, počkejte na mě tady!“ řekl jsem slepci a nechal jej stát v jednom odlehlém rohu hlavního nádraží. Chtěl jsem ho ušetřit cesty k bankomatu, k tabuli odjezdu vlaků a k přepážce pokladny. Když jsem se vracel, viděl jsem ho už z dálky, jak tam stojí.

Zatímco lidé kolem něj spěchali, tahali kolem něj své kufry, do ucha mu prodavač novin vykřikoval nejnovější zprávy a nesmyslné a falešné reklamy a děti na něj zíraly. Stál mezi tím vším úplně sám. Jeho tvář mě zaujala tak, že jsem se musel na pár okamžiků zastavit také.

Stál. Slyšel spousty spěchajících kroků, neznámých hlasů a všechen ten hluk nádraží, který – jak by se zdálo – pro něj nemohl mít vůbec žádný význam. Čekal bez známky znepokojení. Byl soustředěný, trpělivý a klidný. Čekal na mě s důvěrou. V jeho tváři nebyl ani stín pochybností, že bych se pro něj třeba už nemusel vrátit.

Jako by kolem něj byla zvláštní záře radostného očekávání. Věděl, že jej za chvíli zase vezmu za ruku. Vracel jsem se pomalu k němu a nespustil z něj oči.

Najednou jsem věděl: Tak by měla vypadat naše tvář v adventní době!

Pamatuješ si,
na co nebo na koho
jsi někdy čekal/a?

Jaké to bylo?

Těžké nebo snadné?

Uměl/a bys také tak čekat?

